

Warszawa 10.12.2023r.

Prof. dr hab. Robert Kotowski
Wydział Dziennikarstwa, Informacji i Bibliologii
Uniwersytet Warszawski

Recenzja dorobku i osiągnięcia naukowego pt. „Procesy komunikacji w muzeach i z muzeami”, będącego podstawą ubiegania się o nadanie stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych w dyscyplinie nauk o komunikacji społecznej i mediach Pani dr Katarzynie Mieczkowskiej.

Poniższa ocena osiągnięć Kandydatki ubiegającej się o stopień doktora habilitowanego została opracowana zgodnie z wymaganiami określonymi w art. 221 ust. 8 Ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (t.j.: Dz.U. z 2021 poz. 478), a w zakresie kryteriów branych pod uwagę przy tej ocenie – art. 219 ust. 1 pkt 2 wspomnianej ustawy.

1. Informacje podstawowe o Habilitantce:

Dr Katarzyna Mieczkowska jest absolwentką Wydziału Politologii Uniwersytetu Marii Curie Skłodowskiej w Lublinie gdzie odbyła studia magisterskie o specjalności społeczno-ustrojowej ukończone w 2003r. Ponadto w 2005r. z wynikiem bardzo dobrym ukończyła studia podyplomowe w zakresie Dziennikarstwa i Komunikacji Społecznej na Wydziale Nauk Politycznych i Dziennikarstwa Uniwersytetu Warszawskiego. W roku 2010 na podstawie dysertacji zatytułowanej „*Wizerunki prezydentów miasta Lublina na łamach lokalnych dzienników w latach 1990-2006*” na Wydziale Politologii Uniwersytetu Marii Curie Skłodowskiej decyzją Rady Wydziału z dn. 24.09.2010r. uzyskała stopień doktora nauk humanistycznych w zakresie nauk o polityce. W 2016 roku kontynuowała naukę na Podyplomowych Studiach w zakresie Zarządzania i marketingu na Politechnice Lubelskiej. Z wynikiem bardzo dobrym ukończyła także w 2017 roku studia Master of Business Administration prowadzone przez Politechnikę Lubelską z University of Minnesota. W 2022 roku na Wydziale Filologicznym Uniwersytetu Marii Curie Skłodowskiej w Lublinie ukończyła studia podyplomowe Muzealnictwo. To wszechstronne wykształcenie pozwoliło Habilitantce na wybór i realizację ścieżki zawodowej i naukowej. Od 2005 roku, jako adiunkt

związana jest Uniwersytetem Marii Curie Skłodowskiej w Lublinie, zaś od 2015 roku pełni funkcję dyrektora Muzeum Narodowego w Lublinie (do 2020r. Muzeum Lubelskie). Związana jest także zawodowo z Wyższą Szkołą Przedsiębiorczości i Administracji w Lublinie oraz Akademią Wyższej Szkoły Ekonomii i Innowacji w Lublinie.

Z załączonej dokumentacji wynika, że dr Katarzyna Mieczkowska nie ubiegała się wcześniej o nadanie stopnia doktora habilitowanego, jest to zatem pierwsze Jej postępowanie habilitacyjne.

2. Ocena głównego osiągnięcia naukowego będącego podstawą ubiegania się o nadanie stopnia doktora habilitowanego.

Jako główne osiągnięcie naukowe, zgodnie z art. 219 ust. 1. pkt 2a ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce, stanowiące znaczący wkład w rozwój dyscypliny nauk o komunikacji społecznej i mediach, Dr Katarzyna Mieczkowska wskazała, stanowiący oryginalne rozwiązanie problemu naukowego, cykl artykułów, będących rezultatem jej obserwacji oraz wielowątkowych badań i doświadczeń związanych z aktywnością zawodową. Artykuły napisane są poprawnym, klarownym językiem z dbałością o precyzyjne i konsekwentne stosowanie terminów naukowych. Tytuł cyklu brzmi „*Procesy komunikacji w muzeach i z muzeami*”, a składają się na niego artykuły:

1. *Kultura a rozwój miasta i regionów na przykładzie miasta Lublin.* „Rocznik Lubelski”, t. XLIV, 2018.
2. *Komunikacja z widzem, czyli jak zaprosić do muzeum?* „Studia i Materiały Lubelskie”, t. 24, 2022.
3. *Freski bizantyjsko-ruskie Kaplicy Trójcy Świętej w projektowaniu komunikacji. Nośnik marki, obrazu i designu.* „Facta Simonidis”, t. 15, 2022.
4. *Tamara Łempicka, czyli wizerunek wieloznaczny. Tamara Łempicka- an ambiguous image.* [w:] *Tamara Łempicka a art. Deco. Tradycja i nowoczesność Tamara de Łempicka and Art. Deco. Tradition and Modernity*, red. M. Kozieł, M. Lachowski, M. Muszkowska, A. Winiarski, Lublin -Warszawa 2022.
5. *Tamara Łempicka – kobieta w podróży- wystawa muzealna jako przykład projektowania komunikacji i nośnik edukacji biograficznej.* „Biografistyka Pedagogiczna”, t. 8 (1), 2023.
6. *Projektowanie komunikacji wystawy muzealnej – raport i analiza badań.* „Muzealnictwo” 2023 (64).
7. *Wystawa jako komunikat społeczny. O odbiorze semiotycznym w praktyce. Exhibition as a Social Message. About Semiotic Reception in Practice.* [w:] *Wróblewski i po... Sztuka realizmu bezpośredniego*, red. M. Lachowski, M. Kozieł, Lublin 2023.

8. *Projektowanie komunikacji w muzeum dla osób ze szczególnymi potrzebami.*
„Dziennikarstwo i Media” (19) 2023.

Myślą wiodącą i elementem łączącym artykuły składające się na ten cykl są zagadnienia związane w nowymi funkcjami i wyzwaniem instytucji muzealnych w kontekście komunikacji wystaw i innych wydarzeń muzealnych, komunikacji z odbiorcami na terenie muzeum, interakcji z otoczeniem lokalnym, obecności w mediach oraz komunikacji z osobami o specjalnych potrzebach. Niezaprzeczalnym walorem ocenianego cyklu jest jego wielowątkowość i interdyscyplinarność, połączenie różnych dyscyplin i nurtów badawczych jak muzeologia, kulturoznawstwo, czy zarządzania i marketingu. Ponadto nie do przecenienia jest element wykorzystania własnych badań i obserwacji. Jako główny cel badawczy cyklu artykułów Habilitantka wskazała: „spojrzenie na problematykę kultury i muzealnictwa w wymiarze zachowań społecznych oraz uczestnictwa w kontekście komunikacji”. Pomocne w jego realizacji stały się postawione przez Autorkę, właściwe w mojej ocenie, hipotezy badawcze główne i pomocnicze dotyczące poszczególnych artykułów składających się na recenzowany cykl, które w toku rozważań zostały pozytywnie zweryfikowane. Trafnie zostały sformułowane także pytania badawcze: *Jakie są definicje, nowe role promocji oraz kultury w kontekście przypisania im cech niezbędności w rozwoju miast i regionów? W jaki sposób skutecznie budować tożsamość miejsca, instytucji, miast z wykorzystaniem dziedzictwa kulturowego? Na czym polega wykorzystanie historycznego dziedzictwa w projektowaniu komunikacji? W jaki sposób tworzyć design muzeum, opierając się projektowaniu komunikacji? Na czym polega proces komunikacji w tworzeniu wystaw w muzeum? Jak skutecznie i spójnie komunikować miejsce lub wydarzenie muzealne? Czy istnieją uniwersalne sposoby projektowania komunikacji w procesie tworzenia wystawy muzealnej? Czy istnieje możliwość stworzenia narzędzia badawczego do monitoringu procesów komunikacji wystawy muzealnej? W jaki sposób sztuki wizualne są dekodowane w procesie komunikacji z widzami? Na czym polega wykorzystanie nauk o komunikacji i mediach w muzealnictwie? W jaki sposób spójność prowadzonych działań wystawienniczych, promocyjnych, informacyjnych wpływa na skuteczność dotarcie do zwiedzających? W jaki sposób muzea powinny projektować komunikację dla osób ze specjalnymi potrzebami, aby zrealizować swoje obowiązki i zapewnić wszystkim komfort?*

W toku rozważań, w poszczególnych artykułach Autorce, która wykorzystując swoje wcześniejsze zainteresowania badawcze i ustalenia, a także doświadczenia wynikające z aktywności zawodowej udało się odpowiedzieć na postawione na wstępie pytania, dostarczając

cennej wiedzy. Zagadnienia podjęte w artykułach oceniam jako aktualne, ważne i interesujące. Podjęta problematyka badawcza, o interdyscyplinarnym charakterze, została ujęta przez Autorkę w kontekście tworzenia, dostarczania, konsumpcji i odbioru oferty kulturalnej muzeów oraz projektowania komunikacji. Jest ona niezwykle istotna z punktu widzenia niesłabnącego zainteresowania badaczy, stale ewoluującej roli i funkcji społecznej muzeów, zmian definicji tej instytucji, zmieniających się oczekiwań odbiorców i konsumpcji przekazywanych treści, do czego kluczem jest komunikacja.

W pierwszym spośród ocenianych artykułów zatytułowanym *Kultura a rozwój miasta i regionów na przykładzie miasta Lublin* Autorka podjęła skuteczną próbę określenia roli jaką w rozwoju miast, regionów, społeczeństw i gospodarek odgrywa komunikacja w kulturze wykorzystując doświadczenia miasta Lublina. Pewien niedosyt budzi jednak zbyt skromny przegląd literatury przedmiotu i nie wykorzystanie istotnych dla poruszanych zagadnień publikacji, które z pewnością mogłyby wnieść wiele cennych spostrzeżeń (np. E. Spadzińska-Żak (red.), *Rola sektora kultury i przemysłów kreatywnych w rozwoju miast i aglomeracji*, Katowice, 2010; M. Murzyn-Kupisz, *Dziedzictwo kulturowe a rozwój lokalny*, Kraków 2012; T. Bille, G. Schulze, , *Culture in Urban and Regional Development*, [w:] *Handbook of the Economics of Art and Culture*, V. A. Ginsburgh, D. Throsby (red.). Elsevier, North- -Holland, Amsterdam 2011.) Mimo tego mankamentu, w toku rozważań Autorka wykazała, że kultura jest niezwykle ważnym czynnikiem ekonomicznego rozwoju miast, budowy ich tożsamości, a także kapitału społecznego mieszkańców, ze zwróceniem szczególnej uwagi na doświadczenia lubelskie. Przedstawiając szerszy kontekst tego zagadnienia, sięgnęła po szereg przykładów potwierdzających te tendencje, choć w mojej ocenie, zabrakło wśród nich jednego z najbardziej spektakularnych, jakim jest przykład miasta Bilbao i związanego z nim tzw. „efektu Guggenheima” (więcej np. S. Anholt, *Competitive Identity: The New Brand Management for Nations, Cities and Regions*, London 2007 oraz K. Dinnie, *City Branding: theories and cases*, London 2011. lub J. Orzechowska-Wacławska, *Efekt Bilbao w Polsce? „Kultura Współczesna”* 5(98)/2017, ss. 108-123.)

Kwestie dotyczące konsumpcji oferty kulturalnej przez odbiorców, jak również związane z tym zagadnienia wizerunku i komunikacji w muzeach na tle dynamicznych przemian ostatnich lat stanowią przedmiot rozważań w kolejnym artykule zatytułowanym *Komunikacja z widzem, czyli jak zaprosić do muzeum?*”. Podobnie, jak w pierwszym omawianym tekście odnoszę wrażenie, że można było wykorzystać szereg ważnych publikacji związanych z tematem, które zdecydowanie pozwoliłyby na zobrazowanie szerszego kontekstu. (Np. K. Wolska-Pabian, P.

Kowal, red., *Muzeum i zmiana. Losy muzeów narracyjnych*, Kraków 2019; N.G. Kotler, Ph. Kotler, W.I. Kotler, *Museum Marketing and Strategy: Designing Missions, Building Audiences, Generating Revenue and Resources*, United States 2008; E. Hooper-Greenhill, *A New Communication Model for Museum*. In *Museum Languages*. Gaynor Kavanagh, ed. Pp.49-61. London 1991. L. J Ravelli. *Museum Text. Communication Frameworks*, Londyn, Nowy Jork 2006; E. Nieroba, *Tekst muzealny jako narzędzie angażowania publiczności muzealnej. W stronę nowego modelu komunikowania w muzeum*, „Zbiór Wiadomości do Antropologii Muzealnej”, 2018, nr 5, s.9–24; Benito D.C., *Museums Communication: What do they really offer?*; C. M.Yudhawasthi’ N. A. Damayani, P. M. Yusup, A. Suryana, *Museum Communication: A Conceptual Study*, 2019 „Opcjon” 35, 28.) Mimo to, udało się Autorce uchwycić najważniejsze zjawiska zachodzące w ostatnich latach w muzealnictwie i procesy komunikacyjne wpływające na odbiór przekazywanych przez muzea treści i ich specyfikę właściwą dla różnorodnych typów tych instytucji. Przybliżyła mechanizmy zachodzące w procesie komunikacji wizualnej z odbiorcami, podkreślając przy tym znaczenie dialogu i interakcji.

Zagadnienia związane z projektowaniem komunikacji, skutecznością docierania do odbiorców oraz badaniom wykorzystywania historycznej materii są przedmiotem rozważań Habilitantki w kolejnym recenzowanym artykule zatytułowanym *Freski bizantyjsko-ruskie Kaplicy Trójcy Świętej w projektowaniu komunikacji. Nośnik marki, obrazu i designu*. Posługując się przykładem wykorzystania do projektowania wizerunków malowideł XV-wiecznej Kaplicy Świętej Trójcy będącej obiektem, kierowanego przez dr Katarzynę Mieczkowską Muzeum Narodowego w Lublinie, wykorzystując własne obserwacje i doświadczenia podjęła się wskazania praktycznych działań komunikacyjnych muzeów nawiązujących do teorii projektowania komunikacji. W artykule sięgnęła po wyniki wielu polskich i zagranicznych badaczy co pozwoliło jej na sformułowanie wniosków dotyczących sposobów i metod wykorzystania zabytkowego obiektu do działań komercyjnych i promocyjnych całego muzeum. Biorąc to pod uwagę i opierając się na własnych obserwacjach i badaniach pokazała w jaki sposób sztuka dawna może posłużyć do komunikacji z odbiorcami i pobudzać ich zainteresowanie przy jednoczesnym wykorzystaniu projektowania użytkowego i komercyjnego designu wykorzystywanego do budowy marki, tożsamości instytucji, identyfikacji miejsca, jak i promocyjnie do produktów reklamowych. Autorka dowiodła, że sztuka jest w stałym procesie komunikacji przy jednoczesnej zmianie sposobu jej odbioru. W tym celu wykorzystwała przeprowadzone przez siebie badania, które potwierdziły skuteczność podejmowanych działań komunikacyjnych.

Kolejne trzy artykuły *Tamara Łempicka, czyli wizerunek wieloznaczny; Tamara Łempicka – kobieta w podróży- wystawa muzealna jako przykład projektowania komunikacji i nośnik edukacji biograficznej, Projektowanie komunikacji wystawy muzealnej – raport i analiza badań* wskazane jako główne osiągnięcie w postępowaniu habilitacyjnym dotyczą niezwykle ciekawych spostrzeżeń i ustaleń związanych z realizowanym w Muzeum Narodowym w Lublinie ważnym i udanym przedsięwzięciem wystawienniczym „Tamara Łempicka. Kobieta w podróży”. Autorka swe rozważania dotyczące roli komunikacji oparła o swe badania i analizy procesu, towarzyszącemu wystawie, których celem była identyfikacja profilu odbiorcy oraz skuteczności działań komunikacyjnych związanych z informowaniem o wystawie, ocena sposobu komunikowania i roli mediów społecznościowych. Zwraca uwagę, że bohaterka wystawy, Tamara Łempicka była głównym powodem wizyty na ekspozycji, ale, czego dowiodła Katarzyna Mieczkowska w toku rozważań, zwiedzający bardzo wyraźnie dostrzegli intencje narracji i komunikacji, czego potwierdzeniem były wyniki przeprowadzonych ankiet. Badania pozwoliły również ustalić na ile sukces frekwencyjny wystawy przełożył się na inne elementy oferty kulturalnej miasta. Zastosowana, zróżnicowana metodologia badań, ich realizacji i wypracowane wnioski nie budzą w mojej ocenie zastrzeżeń i z pewnością pozwoliły na szereg ciekawych ustaleń. Wnioski oparte zostały na wnikliwych analizach i interpretacji wyników ankiet przeprowadzonych w trakcie trwania wystawy i poparte teoriami wielu badaczy przytaczanych przez Autorkę. W sposób czytelny pokazała efekty eksperymentu badawczego, który polegał na zbadaniu procesu projektowania komunikacji, począwszy od sposobu narracji, poprzez dobór obiektów ekspozycyjnych, scenografię, oddziaływanie na odbiorców, skończywszy na ocenie skuteczności prowadzonych działań komunikacyjnych. Potwierdziło to jednoznacznie rolę ale też skuteczność projektowanych i podejmowanych działań komunikacyjnych, edukacyjnych i informacyjnych. W kolejnym artykule w ocenianym dorobku pt. *Wystawa jako komunikat społeczny. O odbiorze semiotycznym w praktyce*, Habilitantka podjęła się próby odpowiedzi na pytanie czy istnieje katalog zasad, reguł, metod osiągnięcia skuteczności komunikacyjnej przy prezentowaniu wystaw. Opierając się o własne obserwacje, analizy, wyniki dotychczasowych badań, doświadczenie ale także aktywny udział w organizacji tego typu przedsięwzięć dowiodła, iż nie możliwe jest stworzenie jednolitego, uniwersalnego katalogu dla komunikowania, komponowania i projektowania wystaw muzealnych. Działania te mają charakter otwarty dla odbiorców, którzy, jak konstatuje Autorka są zapraszani do własnej interpretacji, poznawania, odkrywania m.in. poprzez stosowanie różnorodnych działań komunikacyjnych z użyciem wielu istotnych elementów począwszy od

narracji a skończywszy na obiekcie. Tym samym Habilitantka w czytelny sposób wskazała, że sztuki wizualne stanowią rodzaj ważnego środka komunikacji pomiędzy nadawcą a odbiorcą. Ostatnim w cyklu artykułów jest publikacja zatytułowana *Projektowanie komunikacji w muzeum dla osób ze szczególnymi potrzebami* zwróciła uwagę na szczególne potrzeby odbiorców oferty muzealnej w kontekście komunikacyjnym. Wzrost liczby i rodzajów oferty muzealnej oraz wypracowywanie nowych sposobów jej uatrakcyjniania, a także znajdowanie nowych sposobów jej komunikowania, może stać się barierą dla osób ze specjalnymi potrzebami, zagrożonymi wykluczeniem społecznym, w szczególności osoby z dysfunkcjami ruchu, zaburzeniami słuchu i wzroku, a także niepełnosprawnością fizyczną i intelektualną. Autorka w celu sprawdzenia sposobów i efektywności komunikacji z wymienionymi grupami przeprowadziła badania w 18 polskich muzeach o różnym charakterze i statusie. Odnosząc się do wyników tych badań trafnie przedstawiła katalog narzędzi i metod wykorzystywanych przez placówki muzealne do komunikacji z osobami o specjalnych potrzebach. Pozwoliło to na ocenę funkcjonowania wspomnianych sposobów komunikacji w praktyce. Badania, do których Autorka odwołała się w artykule dają możliwość dalszych poszukiwań, przy udziale osób ze szczególnymi niepełnosprawnościami, w celu stworzenia modelu komunikacji opartego na wzajemnych oczekiwaniach, doświadczeniach, potrzebach i możliwościach. Wskazują że mimo istniejącego obowiązku zapewnienia dostępu do oferty kulturalnej osobom z grup zagrożonych wykluczeniem, ze szczególnymi potrzebami, wciąż problem ten wymaga intensywnej uwagi i propozycji rozwiązań także w kontekście użycia narzędzi komunikacji.

3. Ocena pozostałych publikacji naukowych Habilitantki dołączonych do wniosku:

Na recenzowany dorobek dr Katarzyny Mieczkowskiej, poza 8 publikacjami wchodzącymi w skład głównego osiągnięcia naukowego pt. *Procesy komunikacji w muzeach i z muzeami*, składa się 28 publikacji, w formie artykułów w języku polskim i angielskim, rozdziałów w monografiach wieloautorskich oraz redakcji i szeregu krótkich tekstów o charakterze badawczo-edukacyjnym i popularno-naukowym będących efektem doświadczeń i obserwacji związanych z wykonywaniem zawodu muzealnika i pełnieniem funkcji dyrektora dużej instytucji muzealnej o charakterze narodowym.

Dorobek naukowy dr Katarzyny Mieczkowskiej, publikowany po uzyskaniu stopnia doktora stanowi dużą wartość merytoryczną i jest dowodem na nieustanny rozwój naukowy Habilitantki, ciągłe poszukiwania i umiejętność wykorzystywania własnych doświadczeń

zawodowych do upowszechniania nauki. Charakteryzuje go różnorodność tematyczna publikacji, które są emanacją zainteresowań badawczych Autorki i skupiają się wokół kilku problemów od samorządu i demokracji lokalnej jak np. współredakcja obszernej monografii wieloautorskiej *XX lat samorządu terytorialnego w Polsce. Sukcesy, porażki, perspektywy; Wybory w lokalnej prasie. Relacje, informacje czy sensacje?*; *Demokracja komunikacyjna w samorządzie – mit czy rzeczywistość*;, poprzez zarządzanie jak np. *Przywódca lokalny, lider czy menedżer? Czyli kto rządzi w samorządzie?*, marketing i komunikację jak np. *Rola mediów w kształtowaniu wizerunku lokalnego polityka – rozważania teoretyczne i praktyczne*, po kulturę i muzeologię jak np. *Królewski Lublin. Royal Lublin; O symbolach i komunikacji w Kaplicy Trójcy Świętej czy Kolekcjonowanie jako wyraz artystycznych poszukiwań*. (pełny wykaz publikacji we wniosku) Pod względem merytorycznym stanowią one, w mojej ocenie, oryginalne i wartościowe dokonania naukowe wnoszące wiele nowych i cennych ustaleń do obecnego stanu badań w zakresie analizowanej problematyki. Niestety w dorobku brakuje działalności recenzenckiej Habilitantki, (poza recenzjami prac dyplomowych) a z pewnością biorąc pod uwagę aktywność i doświadczenie, jej krytyczny głos w ocenie publikacji z kręgu zainteresowań byłby cenny.

4. Ocena działalności dydaktycznej:

Dr Katarzyna Mieszkowska jest aktywnym nauczycielem akademickim od 2005 roku. W ramach pracy dydaktycznej na Uniwersytecie Marii Curie Skłodowskiej, Wyższej Szkole Przedsiębiorczości i Administracji oraz Akademii Wyższej Szkoły Ekonomii i Innowacji prowadziła szereg różnorodnych zajęć m.in. w ramach przedmiotów korespondujących bezpośrednio bądź pośrednio z podejmowaną w głównym osiągnięciu tematyką, takich jak Polityka regionalna Polski, Negocjacje, Redagowanie informacji, Redagowanie tekstów w komunikacji z mediami, Warsztat radiowy, Praca rzecznika prasowego, Wystąpienia publiczne. Na podkreślenie zasługuje podejmowana przez Habilitantkę opieka naukowa nad studentami i prowadzenie seminarium licencjackiego i magisterskiego z udziałem kolejnych dyplomantów (niestety nie podana została liczba) z zakresu komunikacji, dziennikarstwa, administracji i bezpieczeństwa.

Dr Katarzyna Mieczkowska współpracuje z wieloma ośrodkami naukowymi w kraju i za granicą. m.in. z Uniwersytetem Jagiellońskim, Wydziałem Zarządzania i Komunikacji,

Charkowskim Uniwersytetem Narodowym im. Wasyla Karazina, gdzie w Katedrze Historiografii, Źródłoznawstwa i Archeologii Szkoły Historycznej odbywała staż naukowy, podobnie jak w Państwowym Uniwersytecie Pedagogicznym im. Iwana Franki w Drohobyczu. Ponadto zarówno jako pracownik naukowo dydaktyczny, ale również jako dyrektor muzeum współpracowała, bądź nadal współpracuje, z innymi niż jej macierzysta, jednostkami Uniwersytetu Marii Curie Skłodowskiej w tym Wydziałem Artystycznym, Instytutem Archeologicznym, Wydziałem Filologicznym, a także z muzeami jak m.in. Lwowską Narodową Galerią Sztuki we Lwowie, Kulturhistorik Musem w Oslo, Muzeum J. Słowackiego w Krzemieńcu czy Obwodowym Muzeum Sztuki w Tarnopolu. Ta ożywiona współpraca, wymiana doświadczeń i dzielenie się wiedzą przekładają się na czynny udział Habilitantki, w całym okresie aktywności naukowej w kilkudziesięciu sesjach, seminariach i konferencjach naukowych, na których wygłaszała zarówno referaty, jak i zasiadała w gronie ekspertów czy członków komitetów naukowych. Biorąc powyższe pod uwagę nie mam wątpliwości, że Habilitantka jest dobrze przygotowana do nauczania akademickiego w szkole wyższej, a jej kilkunastoletnie doświadczenie dydaktyczne znacząco wpływa na kształcenie studentów w zakresie obszarów nauki, którymi się zajmuje.

5. Ocena działalności organizacyjnej:

Dr Katarzyna Mieczkowska swą aktywność organizacyjną realizuje na wielu polach i w wielu miejscach. Jak wspomniano wyżej jest adiunktem w Instytucie Nauk o Komunikacji Społecznej i Mediach UMCS w Lublinie. Związana była z Wyższą Szkołą Przedsiębiorczości i Administracji w Lublinie, gdzie w latach 2016-2018 pełniła funkcję dziekana kierunku administracja, jak również przewodniczyła w latach 2016-2023 Konwentowi tej uczelni. Obecnie współpracuje z Akademią Wyższej Szkoły Ekonomii i Innowacji w Lublinie. W latach 2012-2016 pełniła również funkcję sekretarza Konwentu Uniwersytetu Marii Curie Skłodowskiej w Lublinie. Jest członkiem Rady Programowej Muzeologicznych studiów dualnych w Instytucie Historii UMCS. Czynnie brała udział w pracach Komitetu Organizacyjnego 80-lecia Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej. Uczestniczyła w projekcie „EUniverCities” – partnerstwo miasto-universytet na rzecz rozwoju zrównoważonych gospodarek i społeczności. Obok dużego zaangażowania w organizację konferencji naukowych Habilitantka w ramach aktywności akademickiej organizowała i sprawowała opiekę nad

praktykami i stażami studenckimi, jak również podejmowała współpracę ze środowiskiem szkolnym organizując konkursy i olimpiady przedmiotowe. Aktywność akademicką dr Katarzyna Mieczkowska łączy z pełnieniem odpowiedzialnej funkcji dyrektora Muzeum Narodowego w Lublinie. Wraz z objęciem tego stanowiska włączyła się czynnie w redagowanie czasopisma naukowego „Studia i Materiały Lubelskie” wydawane przez Muzeum Narodowe w Lublinie. Potwierdzeniem aktywności organizacyjnej dr Katarzyny Mieczkowskiej jest również jej udział w projektach i ich zarządzaniu. W okresie od 2019 do 2020r. uczestniczyła w projekcie zatytułowanym „www. muzeach” realizowanym w partnerstwie wielu muzeów polskich w ramach Programu Operacyjnego Polska Cyfrowa-poddziałanie „Cyfrowe udostępnianie zasobów kultury. Celem projektu było zwiększenie wykorzystania potencjału dziedzictwa kulturowego muzeów biorących udział w projekcie, jak również poprawa jakości i zwiększenie dostępu do cyfrowych zasobów kultury w internecie. W latach 2018-2020 zarządzała projektem w ramach Programu Operacyjnego Infrastruktura i Środowisko „Muzeum Lubelskie – ochrona dziedzictwa przeszłości i nowe wyzwania przyszłości: edukacja, nauka, innowacyjność, promocja regionu i turystyki”. Przy nadzorze organizacyjny, ale i merytorycznym Habilitantki w ramach projektu zostały opracowane i zrealizowane nowe wystawy stałe wpisujące się program działalności Muzeum Narodowego w Lublinie. Innym kierowanym przez Habilitantkę projektem jest realizowany w ramach międzynarodowego programu projekt „Dziedzictwo dostępne. Profesjonalizacja kadr kultury i upowszechnianie dziedzictwa kulturowego – interdyscyplinarne partnerstwo Muzeum Narodowego w Lublinie i Muzeum Historii Kultury w Oslo”. Projekt ma na celu wypracowanie nowoczesnych standardów badania, konserwacji, udostępniania i popularyzacji kultury, jak również umacnianie relacji międzynarodowych polsko-norweskich, umożliwiających zwiększenie kompetencji kulturalnych publiczności i rozwoju współpracy sektora kultury z branżą kreatywną. Wszystkie te formy aktywności organizacyjnej świadczą o intensywnej współpracy ze środowiskiem społecznym i w znacznym stopniu przyczyniają się do popularyzacji nauki.

Dr Katarzyna Mieczkowska jest członkinią wielu Rad muzealnych, jak również członkiem Rady ds. Muzeów i Miejsc Pamięci narodowej przy Ministrze Kultury i Dziedzictwa Narodowego oraz Rady Narodowego Instytutu Polskiego Dziedzictwa Kulturowego za Granicą „Polonica”. Jej aktywność i zaangażowanie są dostrzegane, czego efektem są wyróżnienia jak: złota odznaka „Za opiekę nad zabytkami” przyznana przez Ministra Kultury i Dziedzictwa

Narodowego, Medal Prezydenta Miasta Lublina jak również medal UMCS za zasługi na rzecz Uniwersytetu Marii Curie -Skłodowskiej.

6. Wnioski końcowe:

Podnoszone przeze mnie w recenzji uwagi, o różnym charakterze, nie umniejszają wartości dorobku Pani dr Katarzyny Mieczkowskiej. W mojej ocenie posiada ona odpowiedni warsztat naukowy do prowadzenia samodzielnej pracy badawczej i kształcenia młodej kadry naukowej, a jej dorobek wnosi istotny wkład w rozwój dyscypliny w ramach, której ubiega się o nadanie stopnia doktora habilitowanego. Biorąc pod uwagę zamieszczoną wyżej ocenę osiągnięcia naukowego w postaci cyklu artykułów pt. „Procesy komunikacji w muzeach i z muzeami” oraz pozostałego dorobku naukowego, dydaktycznego i organizacyjnego, stwierdzam, że dr Katarzyna Mieczkowska, spełnia na poziomie wystarczającym warunki do ubiegania się o stopień naukowy doktora habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych w dyscyplinie nauki o komunikacji społecznej i mediach, określonych w Ustawie z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. z 2016 r., poz. 882 ze zm. w Dz. U. z 2016 r. poz. 1311). W związku z powyższym wnoszę do Komisji habilitacyjnej w celu przeprowadzenia postępowania habilitacyjnego dr Katarzyny Mieczkowskiej oraz do Rady Naukowej Instytutu Nauk o Komunikacji Społecznej i Mediach Uniwersytetu Marii Curie -Skłodowskiej w Lublinie o podjęcie uchwały o nadaniu dr Katarzynie Mieczkowskiej stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych, w dyscyplinie nauki o komunikacji społecznej i mediach

